

tingelse, at de selv yder tilsvarende Beløb; derfor skal man kontrolere Regnskaberne for at se, om de yder tilsvarende. Nu ved jeg ikke, om der er saadanne Foreninger (Afbrydelse). Ja, det er muligt, det bestrider jeg ikke; men der er mangfoldige Steder, hvor man yder et Bidrag, der langt overskrider, hvad Foreningen selv yder, men hvor man dog forlanger Regnskaberne for at se, hvor stor Interessen i den paagældende Forening er, og det er fuldkommen analogt med, hvad man kræver i Landboforeningerne. Nu siger den højtærede Minister, at man skal lade de forskellige administrere selv, ikke gribe ind i deres Administration og Omraade, og jeg kan forstaa, at Husmændene forstaaer, hvilken brillant Minister de har faaet i Sammenligning med Landbrugsminister Ole Hansen i sin Tid, der havde en ganske anden Opfattelse af, hvorvidt man skulde lade dem selv administrere og ikke gribe direkte ind; men det skal jeg lade ligge.

Den højtærede Minister opfordrer mig til at gaa ud paa Landet og se, hvorledes ikke blot Husmænd, men ogsaa Gaardmænd maa spare. Det er der nu mange andre, der maa; og jeg vil spørge, om det specielt er noget, der sorterer under Landbrugsministeren, hvilken Sparsommelighed der øves af Gaardmænd og Husmænd, siden han nævner det. Jeg tænker ikke, den højtærede Landbrugsminister har faaet til Opgave at varetage, at der spares hos Husmænd og Gaardmænd. Det, vi taler om her, er Sparsommelighed i Statsadministrationen. Det er den, Ministeren vil praktisere bl. a. ved at nedsætte Lønnen til Skovarbejderne. Han ved, der skal indføres Sparsommelighed, saa prøver han paa at opnaa den ved det, der her er sket.

Men medens Diskussionen med den højtærede Minister kan foregaa paa det saglige Grundlag, det Grundlag, hvorpaa Diskussionen er rejst, nemlig det Spørgsmaal: Skal vi have Regnskaber? Er det paa rimelige Vilkaar, Præmierne udbetales? — maa jeg sige, at vi kommer ind paa noget ganske andet, naar vi kommer til det ærede Medlem Hr. Pinstrup; dér har vi Demagogiet i Renkultur. Det ærede Medlem begynder med at erklære, at der er tre Paragraffer paa Finansloven, som vi Socialdemokrater er Modstandere af, nemlig de to militære Ministeriers og Landbrugsministeriets. Nu ved det ærede Medlem fra den Tid, han har siddet i Finansudvalget, at det er fuldkommen urigtigt. Jeg tror ikke, der er en eneste Bevilling paa Landbrugsministeriets Budget, som nogen Sinde har mødt Modstand fra Social-

demokratiets Side. Hvor kan der saa tales om tre Paragraffer, der er Genstand for særlig Uvillie fra Socialdemokraternes Side? Det vil være umuligt for det ærede Medlem at paapege Rigtigheden heraf! Men nu kan jeg se Indledningen til, hvad der skal ske. Det skal i Morgen i de moderate Blade fremhæves, at det var Socialdemokraternes sædvanlige Uvillie mod Landbruget, der gav sig Udslag i, at man begyndte at kritisere de Beløb, der er ydet til Dyrskuerne — skønt det er saa urigtigt, som tænkes kan. Socialdemokratiet har ikke stillet sig paa den Maade, at man skulde modsætte sig Bevillinger til Landbruget. Udgangspunktet har været at se, om de smaa Foreninger, der har Vanskeligheder at overvinde, ikke kunde hjælpes noget mere end hidtil paa de store Foreningers Bekostning. Det er Udgangspunktet, og havde Finansudvalget kunnet faa de Regnskaber, vi bad om, kunnet faa oplyst, hvordan Sagen laa, kunde vi have sparet det væsentligste af denne Diskussion; men her viste sig denne Ængstelse for at faa Regnskaberne frem, medens man ellers altid kan faa dem.

Uden at tænke paa, hvad det var for et farligt Gebet, jeg var inde paa, har jeg blot — som vi plejer at gøre i saadanne Tilfælde —, da jeg saa, at der bevilgedes 100 000 Kr. mere i Dyrskuepræmier, sagt: Kan vi ikke faa Regnskaberne, saaledes som vi altid plejer? Men dér opdagede jeg pludselig, at nu kom jeg ind paa et Omraade, som det ærede Medlem Hr. Pinstrup værner. Dér stak jeg Haanden i en Myretue, og saa blev det levende: Halløj, vil du begynde at tale om, hvordan Landbruget administrerer sine Penge? Det ærede Medlem, der mener, at en arbejdsløs, der selv betaler en Masse Penge til sin Arbejdsløshedskasse, skal sættes fra Administrationen, mener, at det rager ikke os, hvad Landbruget selv yder, naar Staten betaler rigelige Bidrag! Saa forskellig er Teori og Praxis, naar der er Tale om Landbrug og om Arbejdere!

Vi fik et Regnskab, som ikke oplyste det allerfjerneste. Der stod, hvor mange Køer der var udstillet ved Dyrskuet, og hvor mange Penge der var udbetalt; og derunder stod: „Halvdelen udredet af Staten“. Det skal nok give en god Oplysning! Mere vilde den højtærede Landbrugsminister ikke oplyse: det er at fornærme Landbruget at gribe ind i dets selvstændige Administration, hvor det indtager en Særstilling!

Det ærede Medlem Hr. Pinstrup spurgte — og den højtærede Landbrugsminister var for Resten inde paa det samme —, om jeg da vilde have, at man, hvis en Sparekasse